

စိုးစိုးစာပေ

မှူးစာမေးလမ်း မိုးဆက်လင်းထက်

အခန်း (၁)

သူ့ကို ဗေဒင်ဆရာက အင်္ဂါနံလုပ်ငန်းများ နှင့် အကျိုးပေးမည် ဟု ဟောထားသော ကြောင့် ဆိုက်ကားနင်းသည်။ ဆပ်ပြာပူဖောင်းရောင် သည်။ စတိတ်ရှိုး လက်မှတ် မှောင်ခိုဆွဲသည်။ ဆပ်စလူးမ တစ်ယောက် ကို ဆေးလိပ်ခံတစ်ခု၌ အလုပ်သွင်းပေးဖူး၏ ။ (ထိုအတွက် ပွဲခရဖူးသည်)။ နောက်ဆုံး၌ ဆပ်ပြာမှု နဲ့စက်ရုံတစ်ခုတွင် အလုပ်ဝင်လုပ်ရင်း ဆပ်ပြာတစ်ထုပ်ခိုးမှု ကြောင့် အလုပ်ပြုတ်သွားကာ ဆိုက်ကားပြန်နင်းရလေ သည်။

ထို့ကြောင့် ယခု သူဆိုက်ကားနင်းသည့်အလုပ်ကိုသာ ပြန်လည်လုပ်ကိုင်နေလေ၏ ။ ထိုအလုပ်ကို ဥစ္စာရင်းမှန်ငှာ သူထံပြန်ရောက်လာသည်ဟု သူကတွက်၏ ။ ဗေဒင်ဆရာကလည်း

“ခင်ဗျားဘဝက တစ်သက်လုံး ဆိုက်ကားနင်းရင်း ကြီးပွားသွားမယ့်ဇာတာပါတယ်ဗျ”

ဟု ပြောပြန်၍ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဆိုက်ကားနင်းခြင်းအလုပ်၌ မြှုပ်နှံပစ်လိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ယခု သူသည် ဆိုက်ကားသမားမှတ်ကြီး။

*

သူ့

ကို ခင်မင်သူတိုင်းက မှတ်ကြီးဟု ခေါ်ကြသည်။ ကလေးတွေ က ဦးမှတ်ကြီးဟုခေါ် သည်။ ဆိုက်ကားသမားအချင်းချင်း ကတော့ မောင်မှတ်ဟု ခေါ်သည်။

မှတ်ကြီးသည် ဖင်ပေါ့သည်။ ရပ်ကွက်ထဲကလူတွေ ဟိုဟာဝယ်ခိုင်းလည်း

လုပ်ပေးသည်။ ဒီဟာဝယ်ခိုင်းလည်းလုပ်ပေးသည်။ ကလေးကျောင်းကြို၊ ကျောင်းပို့များ
ကိုလည်း သူ့ဆိုက်ကားကို လခနဲ့ ခိုင်းလှူလည်း လုပ်ပေးသည်။

ထို့ကြောင့် မှတ်ကြီးသည် ဆိုက်ကားနင်းသည့် အလုပ်တစ်ခုတည်းကိုမဟုတ်ဘဲ
ရပ်ကွက် ထဲက လူအများ ၊ လိုအပ်သည်များ ကို တောက်တိုမယ်ရ လုပ်ပေးရင်းမှ ကြာတော့
ပါလေရာမှတ် ကြီး ဖြစ်လာလေသည်။

မနက်မိုးလင်းမှတ်ကြီး အိမ်က ဆိုက်ကားနင်းပြီး ထွက်လာသည်နှင့် ဟိုလူက
မှတ်ကြီး၊ ဒီလူကမှတ်ကြီး ဖြစ်နေတော့၏ ။

သူကလည်း မညည်းမညူလုပ်ပေးတတ်သည်။

ထို့အပြင် မှတ်ကြီးက အကျင့်စာရိတ္တလည်းကောင်းသည်။ ငွေရေး ၊ ကြေးရေး
စိတ်ချရ၏ ။ သူ့ကိုဝယ်ခိုင်းသည့်ပစ္စည်း၏ တန်ဖိုးနှင့် ဆိုက်ကားခမှလွဲ၍ အပိုငွေ
တင်ပြခြင်းမရှိ။ သူ့ဘဝတွင် အဝတ်လျှော်ဖို့ အေးမိအတွက် ဝိုးကြေးပန်းကြေးအ ဖြစ်
ဆပ်ပြာမှု နဲ့တစ်ထုပ်ခိုးပေးမိသည်မှလွဲ၍ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို မတရားမယူခဲ့ပေ။ ဒါကလည်း
တစ်ခါလုပ် တစ်ခါမိ ဖြစ်သည်။ အချစ်အတွက် သူအလုပ်ပြုတ်သွားသည်။

အခုတော့ ယခုမူလအတိုင်း ဆိုက်ကားသမား မှတ်ကြီးပြန် ဖြစ်သွားရတော့ဒါ။

ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် မှတ်ကြီးသည် ကလေး၊ လူကြီး အကုန်ချစ်သော ၊
လူချစ်လူခင်ပေါသော ဆိုက်ကားသမား တစ်ယောက် ပင် ဖြစ်လေသည်။

“ဟဲ့မှတ်ကြီး ဘယ်သွားမလို့လဲ”

မုန့်ဟင်းခါးရောင် သည့် ဂျမ်းဘုံက လှမ်းမေးသည်။ မှတ်ကြီးက
ဆိုက်ကားနင်းနေရင်းနှင့် ..

“ထုံးစံအတိုင်း ထုံးစံအတိုင်း” ဟု လှမ်းအော်သွား၏ ။

“ဒါဆိုလည်း အပြန်ကျ ဆိုင်အတွက် ငါးဆယ်သားလောက် ဝင်ဆွဲခဲ့စမ်းပါဟယ်”

မှတ်ကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ဆိုက်ကားကို ဆက်နင်းသွားသည်။ ထို့နောက်

လမ်းထိပ် စတိုးဆိုင်တစ်ခုရှေ့တွင် ဆိုက်ကားကိုရပ်ကာ ဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းဝင်သွား၏ ။

ဆိုင်ရှင်တရုတ်ကြီးက မှတ်ကြီးကို တွေ့တော့ မေးငေါ့ပြသည်။

မှတ်ကြီးက ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတပြလိုက်တော့ အနောက်ဘက်ဘီးရီထဲက
ဂရင်းပီစကီ အမည် :တစ်ပြားထုတ်ကာပေး၏ ။

မှတ်ကြီးက ကျသင့်ငွေကိုရှင်းကာ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

လမ်းရောက်တော့ ဂျမ်ဘုံမှာ လိုက်တဲ့ မုန့်ဟင်းခါးဖတ်ကို သတိရကာ
မုန့်ဟင်းခါးဖိုရှိရာသို့ နင်းသွားလိုက်၏ ။

မုန့်ဟင်းခါးဖိုပိုင်ရှင် ဦးဆန်းက သူ့ရဲ့ချွဲနေတဲ့ ဗိုက်ကလေးကိုပွတ်ကာ မျက်လုံး
ကလေးကို မှေး၍ မှတ်ကြီးကို ကြည့်ပြီး.

“ဟာ ငါ့လူ မောင်မှတ်။ ကောင်ကလေး ဘာကိတ်”

“မဂျမ်းဘုံက ငါးဆယ်သားတဲ့ဗျာ”

“ရမှာ ပေါ့ ကောင်ကလေးရဲ့ ဟဲ့ မောင်ကြည့် ငါးဆယ်သား ချိန်ပေးလိုက်စမ်း”

ဦးဆန်းရဲ့ စကားအဆုံးမှာ မောင်ကြည့်လို့ခေါ်တဲ့ တောက်တိုမယ်ရ
ကောင်လေးတစ်ယောက် ပြေးလာပြီး မုန့်ဖတ်ငါးဆယ်သားချိန်ပေးသည်။ မှတ်ကြီးက
မောင်ကြည့်ဆီက မုန့်ဟင်းခါး ဖတ်ထုပ်ကိုယူ၍ ဦးဆန်းကိုကြည့်လိုက်ကာ...

“ပိုက်ဆံတော့ မပေးလိုက်ဘူး ကျွန်တော် ကို မှာ ပဲမှာ လိုက်တာ”

ဦးဆန်းက လက်ကာပြပြီး..

“ယူသွားယူသွား နောက်မှ ဂျမ်းဂျမ်းနဲ့ ငါနဲ့ရှင်းလိုက်မယ်”

ဟု မျက်လုံးရွဲကြီးများ နဲ့ဆို၏ ။

ဦးဆန်း စိတ်ထဲတွင် လည်း လုံးကြီးပေါက်လှ ဂျမ်းဘုံလေးရဲ့
ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်လေး ပေါ်ကာလာသည်။

မှတ်ကြီးက မုန့်ဟင်းခါးဖတ်ထုပ်ကို တင်၍ ဂျမ်းဘုံဆိုင်သို့ အရင်သွားသည်။
မုန့်ဖတ် ထုပ်ကို ပေး၍ ကိုလေးငွေအိမ်သို့ ချီတက်လိုက်ပါတော့သည်။

ဒီအချိန် လေချဉ်တအေအေနှင့် စောင့်နေမည် ကိုလေးငွေရပ်ကို
သူမြင်ယောင်လာ၏ ။ သူထင်တဲ့အတိုင်းပဲ ကိုလေးငွေက သူ့ကိုမျှော်ရင်း
အိမ်ရှေ့လှေကားထစ်လေးမှာ ထိုင်စောင့်နေ တာကို တွေ့ လိုက်ရလေသည်။

သူက ဂရင်းအပြားလေး လှမ်းပေးလိုက် တော့...

“ကြာလိုက်တာ မှတ်ကြီးရာ ငါ့မှာ ရည်းစားမျှော်သလို မျှော်နေရတယ်”

“လမ်းမှာ မဂျမ်းဘုံ ခိုင်းတာလေ လုပ်ပေးနေရလို့”

ကိုလေးငွေက မှတ်ကြီးကို ဆိုက်ကားခ ရှင်းပေးသည်။

မှတ်ကြီးက ပြန်မလိုလုပ်တော့..

“ချသွားဦးလေးကွာ”

“တော် ပါပြီဗျာ နောက်မှ”

ဟုဆို၍ ထွက်ခဲ့လိုက်လေတော့၏ ။ ကိုလေးငွေက ပြုံး၍ ..

“မင်းက တစ်ယောက် တည်းသမားပဲကွာ ခပ်အေးအေးပေါ့”

“အေးလို့မရဘူးဗျို့ တစ်ယောက် တည်းလည်း ပါးစပ်ပေါက်နဲ့ပဲ အချိန်တန်
ဗိုက်ဆာတာပဲ ဗျ”

ကိုလေးငွေ တစ်ယောက် တဟားဟားရယ်ရင်း ကျန်ခဲ့ရပါတော့၏ ။

မွှာကြီးသည် ဖန်လုံးအိမ်အာနိသင်ကြောင့် တစ်နေ့တစ်ခြား ပူနွေးလာသည်ဟု ဂျာနယ် တစ်စောင်မှာ ဖတ်လိုက်ရသည်။ ဖန်လုံးအိမ်ကို သူမသိပေ။ သူသိတာ ရေနံဆီမီးအိမ်ပဲ သိသည်။ သို့သော် ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် ကွမ္မာကြီးပူနွေးလာတော့ အမှန်ပင်။ သူတို့လို ကာယကို အားကိုးပြီး လုပ်စား နေရတဲ့လူတွေ အို့ သိသာသည်။ နဖူးကချွေး ခြေမအထိ ကျနေအောင် လုပ်စားနေရသည့် ကြားထဲ အဲဒီ ဖန်လုံးအိမ်ကြောင့် ကွမ္မာကြီး ပူနွေးလာသည်ဆိုတော့ နဖူးမှချွေး အဝီစိမ့်ကျနေအောင် လျှာထွက်မတတ်လုပ်ကြရ၏ ။

မှတ်ကြီးက ထိုကိစ္စကိုတွေ့ ရင်းမှ ဒေါသတစ်ချက် ထွက်သွားကာ “တောက်” ခေါက်လိုက် သည်။ မှတ်ကြီး တောက်ခေါက်သံကြောင့် သူ့ဘေးက ဆိုက်ကားပေါ်တွင် ငိုက်မြည် နေသော ဖိုး ထောင်က လှည့်ကြည့်ကာ...

“ဘာတွေ အလိုမကျဖြစ်နေတာလဲ မောင်မှတ်ရ။ ဒီနေ့ ဆွဲမကောင်းဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုဖိုးထောင်ရာ ဖန်လုံးအိမ်ကို ဒေါသ ဖြစ်လို့ပါ”

ဖိုးထောင် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားသည်။ သူများ နားကြားလွှဲသွားလားဆိုပြီး မှတ်ကြီး ကို ပြန်မေး၏

“ဘယ် .. ဘယ်သူ့အိမ်”

“ဖန်လုံးအိမ် ဖန်လုံးအိမ်”

ဖိုးထောင်က ခေါင်းကိုကုတ်လိုက်ရင်း..

“ဖန်လုံးအိမ် ဟုတ်လား ဘယ် ဘယ်နားကလဲ”

“ဟာ ဘယ်နားရှိမှန်း ကျုပ်လည်း မသိလို့ပေါ့ဗျ။ သိရင် သွားရိုက်ခွဲပစ်တာ

ကြာပြီ”

“နေပါဦး.. အဲဒီ အိမ်က ဘယ်သူနဲ့ မင်းက ပြဿ နာတက်နေလို့လဲ”

မှတ်ကြီးက ဖိုးထောင်ကို စိတ်မရှည်သလို လှည့်ကြည့်လိုက်ကာ...

“ဘယ်သူနဲ့မှ ပြဿ နာမတက်ဘူး။ ကမ္ဘာကြီး ပူနွေးနေလို့၊ ကမ္ဘာကြီး ပူနွေးနေလို့ အဲဒီ ဖန် လုံအိမ်ကြောင့် ကမ္ဘာကြီး ပူနွေးနေတာ”

“ဟေ”

ဖိုးထောင်မျက်လုံးပြူး သွားသည်။ ထို့နောက် ဖိုးရိမ်သွားတဲ့မျက်နှာနဲ့

“အဲဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ အဲဒီ အိမ်ကို ငါတို့ရဲတိုင်မလား”

“တိုင်လို့ရမလားဗျ။ ဘယ်မှာ ရှိမှန်းမှ မသိတာ”

“ဒါဆို မင်းက ဘယ်ကကြားလာတာလဲ”

“မနက်က ဂျာနယ်မှာ ဖတ်လိုက်ရတာ ”

ထိုအချိန်တွင် ခရီးသည်တစ်ယောက် သူတို့ထိုးထားသည့် ဂိတ်ကို ရောက်လာ၍ စကားစ ပြတ်သွားကြသည်။ ယခုထွက်ရမည့် အလှည့်က ဖိုးထောင်အလှည့် ဖြစ်၍ ဈေးစကားပြောကြ၏ ။

ခကြာတော့ ဖိုးထောင်ဆိုက်ကားထွက်သွားသည်။

“မောင်မှတ် သေသေချာချာ စုံစမ်းထားကွာ။ အဲဒီ ကိစ္စ ငါလည်း စိတ်ဝင်စားတယ်”

သွားကာနီး ဖိုးထောင်က မှတ်ကြီးကို လှမ်းအော်သွားလိုက်ပါသေးသည်။

ထို့နောက် ခရီးသည် နောက် တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ မှတ်ကြီးက ခပ်လှမ်းလှမ်း သစ်ပင်ရိပ်အောက်တွင် ကျားထိုးနေသော အောင်ကြီးတို့ ကိုမှတ်ဆိတ်တို့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏ ။ နှစ် ယောက် စလုံးက ကျားကို သဲကြီးမဲကြီး ထိုးနေရင်းမှ ခေါင်းခါပြ၍ မှတ်ကြီးက ဆိုက်ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်လိုက်သည်။

ခရီးသည်မိန်းမကြီးက မှတ်ကြီးကိုကြည့်ကာ...

“နင်လိုက်မှာ လား”

“ရွှေဝါရောင် လမ်းထိပ်ကို ဘယ်လောက်ပေးရမလဲဟဲ့”

“လူဘယ်နှစ် ယောက် လဲ”

“ငါ တစ်ယောက် တည်း”

“ငါးရာပဲ ပေးပါအစ်မ”

မိန်းမကြီးက တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ကာ “ကောင်းပြီလေ သွားမယ်” ဟုပြောရင်း ဆိုက်ကား ပေါ် တက်ထိုင်လိုက်၏ ။ ဆိုက်ကားထွက်ကာနီးမှ မှတ်ကြီးကို ကြည့်ပြီး..

“ဟိုနားက ဆန်ဆိုင်မှာ ဆန်အိတ်တစ်အိတ်နဲ့ ကြက်သွန်အိတ်တစ်အိတ် ဝင်တင်ဦးမယ် နော်”

“ဗျာ”

“ဆန်အိတ်တစ်အိတ်နဲ့ ကြက်သွန်တစ်အိတ် ဝင်တင်ဦးမယ်လို့ ပြောတာ”

“ဟင် အစ်မပြောတော့ တစ်ယောက် တည်းဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ ငါ တစ်ယောက် တည်းပဲ မင်းက ဘယ်နှယောက် မြင်လို့လဲ”

“ဒါဆိုလည်း စောစောကပြောပါလား အစ်မရယ်။ ကျွန်တော် လူဘယ်နှစ် ယောက် လဲ လို့ မေးတုန်းက တော့ ဘာမှမပြောဘဲနဲ့”

“ဟဲ့နင်က လူဘယ်နှစ် ယောက် လဲလို့ မေးတာလေ။ လူဆိုလို့ ငါ တစ်ယောက် ပဲ စီးမယ့် ဟာကို ဆန်အိတ်တွေ ၊ ကြက်သွန်အိတ်တွေ က လူမှမဟုတ်တာ”

မှတ်ကြီးက ခေါင်းကို ကုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်...

“ခုနစ်ရာတော့ပေးဗျာ”

“မရဘူး နင် ခုနကပြောတော့ ငါးရာဆို အခုမှ ဘာဗလောင်းမလဲလုပ်တာလဲ”

မှတ်ကြီး သက်ပြင်းကို ချလိုက်သည်။ “ခဲလိုက်ဦးဟ”ဆိုပြီး စိတ်ထဲက
ရေရွတ်လိုက်ကာ ဆိုက်ကားပေါ် တက်ခွဲလိုက်ပါတော့သည်။

ဒီမိန်းမကြီး ခန္ဓာကိုတင် တော် တော် လေးနေ၏ ။ ဆန်အိတ်နဲ့
ကြက်သွန်အိတ်ပါ ပေါင်းတင် လိုက်လျှင် သူမတွေ့ ရဲတော့။

*

အခန်း (၂)

ရုံးတက်တွေ မှာ နံရိုးကိုင်း ကန်ထွက်အောင် နင်းရသည်။ ရုံးဆင်းတွေ မှာ ဘရိတ်ကို ခြေကန် ပေး၍ အရှိန်သတ်အောင် မနည်းဆွဲရ၏။ အရေး ထဲ မိန်းမကြီးက စကားများ သေး၏။

“တို့က ဆန်ဆိုအိတ်လိုက်၊ ဆီဆို ပုံးလိုက်မှာ၊ တစ်ပြည်နှစ် ပြည်ဝယ်မစားဘူးကွဲ့၊ အလုပ် ရှုပ်လို့”

“အစ် အစ်...”

ရုံးအတက်ကို တော် တော် လေး နင်းယူရသည်။ ရုံးထိပ်ရောက်တော့ ခဏအမောဖြေရင်း အရှိန်လေးအတိုင်း မျောလိုက်ရ၏။ ရုံးအဆင်းမှာ ဘရိတ်ကို အံကြိတ်ကာ ဆွဲရပေဦးမည်။

“တို့အမျိုးသားက စင်ကာပူမှာ နေတာလေ။ အဲဒါ ပြန်ရောက်တော့မယ်ဆိုတော့ လိုအပ် တာလေးတွေ သွားဝယ်ထားရတာ ”

ရုံးဆင်းမှာ ဆိုက်ကားက အရှိန်နဲ့ပြေးသည်။ မှတ်ကြီးအပေါ် အံသွား၊ အောက်အံသွားကို ကျိုးမတတ် ကြိတ်ကာ ဘရိတ်ကို ဆွဲရ၏။ သို့သော် ဆိုက်ကားပေါ်တင်လာသော ဝိတ်က များ နေ ၍ အရှိန်က လိုသလို ထိန်းမရ။

“ဟဲ့ ဟဲ့ နင့် ဆိုက်ကားက မြန်လှချည်းလား။ ဖြည်းဖြည်းဖြည်းဖြည်း”

“မရဘူ အစ်မရေ အစ်မတင်လာတဲ့ ဝိတ်လည်းကြည့်ဦးလေ နေကလည်းပူဆိုတော့ ဆိုက် ကားဘရိတ်တုံးတွေ က မာပြီး ဒီလောက်ပဲ ဖမ်းလို့ရမယ်”

မိန်းမကြီး မျက်လုံးပြူကာသွားပြီ...

“ဒါ ဒါဆို အခုအချိန် ကားတစ်စီး အရှိန်နဲ့ ဝင်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အဲဒါဆိုလည်း သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုပေါ့ အစ်မရယ်”

“ဘာ”

မိန်းမကြီး အလန့်တကြား ထအော်သည်။ မှတ်ကြီးခမျာ မိန်းမကြီးအော်သံကို ဂရုမစိုက်နိုင်အား ဆိုက်ကားအောက်ဘက် တန်းကမှာ လိုအပ်ရင်သုံးဖို့ ထားထားသည့် ခြေနင်းဘ ရိတ်ကိုပါ သုံးရင်း အရှိန်မနည်း သတ်နေရ၏ ။

ထို့နောက် မကြာခင်မှာ ၎်းအဆင်းပြီးသွားတော့ မှတ်ကြီးသက်ပြင်းကို ချလိုက်သည်။ သူ့ သက်ပြင်းချသံနဲ့အတူ မိန်းမကြီးရဲ့ သက်ပြင်းချသံလည်း တစ်ပြိုင်နက် ပေါ်ကာလာ၏ ။

သူရွှေဝါလမ်းအတိုင်း ကွေ့လိုက်သည်။ ထို့နောက်မိန်းမကြီးပြောတဲ့ အိမ်ရှေ့ဘက် ဆိုက် ကားရပ်ပြီးနောက်..

“အမလေး.. နင့်ဆိုက်ကားစီးရတာ လည်း အန္တရာယ်များ လိုက်တာ မ ဖြစ်ပါဘူး ဒီတစ်ခါ ကိုကို ပြန်လာရင် ကားဝယ်ခိုင်းမှ ဖြစ်မယ်”

မှတ်ကြီးက ဘာမှမပြောတော့ အမောကိုသာ ဖြေနေလိုက်သည်။

မိန်းမကြီးက ဆိုက်ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီးနောက် မှတ်ကြီးကို ကြည့်ကာ...

“ဒီအိတ်လေး နှစ် အိတ် အိမ်ထဲကိုပို့ပေးပါဦး”

မှတ်ကြီးက ပါးစပ်လေး ဟစ်ဟစ်လုပ်ပြီး လေကိုရှုနေရင်းမှ တော် တော် စိတ်ပျက်ကာသွား သည်။ သို့သော် ဆိုက်ကားသမားဆိုတာတော့ ဒီလိုပဲ လူပေါင်းစုံနှင့်ပြေလည်အောင် ဆက်ဆံနေရ ၍ မောဟိုက်နေသည့်ကြားမှ ကြက်သွန်အိတ်နှင့်ဆန်အိတ်ကို အထဲထမ်းပို့လိုက်ရသည်။

ထို့နောက် မိန်းမကြီးဆီမှ ပိုက်ဆံငါးရာယူကာပြန်ခဲ့လိုက်ပါတော့သည်။ ဒီလိုခရီးသည်မျိုး ဒီနေ့ ထပ်မတွေ့ ပါစေနဲ့ဟု ရင်ထဲမှာ ဆုတောင်းလိုက်ပါတော့၏ ။

တို့ ဆိုက်ကာသမားတွေ ဘဝက ဒီလိုပဲကွ၊ လူတိုင်းနဲ့ အဆင်ပြေအောင် ပေါင်းပြီး လုပ် စားနေရတာ ။ လူတွေ ကလည်း ရွှေဝယ်ရင်သာ တစ်သိန်း၊နှစ် သိန်း ဈေးမဆစ်ကြတာ ဆိုက်ကားခ ကျတော့ ငါးဆယ်တစ်ရာကို တွက်ကပ်ပြီး မပေးချင်ကြဘူး”

သူတို့ထဲတွင် ဆိုက်ကားနင်းသက် အရင့်ဆုံး အဘကျော်က ပြောသည်။
မှတ်ကြီးက ခေါင်း ညိတ်ကာ ထောက်ခံလိုက်၏ ။

သူတို့ ဆိုက်ကားသိမ်းချိန် ဒေါ်ညိုဆိုင်တွင် ဝိုင်းဖွဲ့မိကြခြင်း ဖြစ်၏ ။ မှတ်ကြီး၊ အဘကျော်၊ ဖိုးထောင်၊ အောင်ကြီးနှင့် ကိုမှတ်ဆိတ်တို့ပါသည်။ သူတို့တစ်နေ့တာ ကြာ ခဲ့ရသမျှတွေ ကို အဖြူလေးသောက်ရင်း အတွေ့ .အကြုံ ဖလှယ်ကြသည်။ မှတ်ကြီးက သူနေ့ခင်း ကြုံခဲ့ရသမျှကို တင်ပြ တော့ အဘကျော်က ထိုကဲ့သို့ မှတ်ချက်ပြုသည်။

အောင်ကြီးက ပဲကြီးကြော်နှစ် စေ့ကို ပါးစပ်ထဲပစ်ထည့်လိုက်ပြီးနောက်...

“ငါလည်း ဟိုတစ်နေ့က ဘာထူးလဲ လူ တစ်ယောက် ဆိုက်ကားငှားစီးပြီး ခုနစ်ရာတန် ခရီး ကို ငါးထောင်တန် ထုတ်ပေးလို့ အကြွေလိုက်လဲနေရတာ တော် တော် ဒုက္ခရောက်သွားသေးတယ်”

“မင်းက အကြွေပေးလို့ ပြောပေါ့ကွ”

ဖိုးထောင်က တစ်ခွက်ချရင် ဝင်ပြောလိုက်သည်။ အောင်ကြီးက မျက်နှာတစ်ချက်မဲ့သွား ပြီး..

“မပြောဘဲနေပါ့မလား ပြောတာပေါ့”

“အဲဒီ တော့ ဘာပြောလဲ”

“အကြွေမကိုင်ဘူးတဲ့”

အားလုံး ရယ်လိုက်ကြသည်။ အရယ်ဆုံးတော့ အဘကျော်က

“မင်းတို့လည်း တစ်ခါတစ်လေ ရှစ်ရာတန်ခရီးကို အကြွပြန်အမ်းဖို့ တစ်ရာပဲရှိတယ်ဆိုပြီး ကိုးရာယူလိုက်တာလည်း ထည့်ပြောဦးလေကွာ”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ဒါ ကတော့ တစ်ခါတစ်လေပေါ့ဗျာ”

ဟု အောင်ကြီးက ပြုံးစစနဲ့ ဆိုလိုက်သည်။ ထို့နောက် နောက်တစ်လုံးထပ်မှာ လိုက်သည်။ ကိုမှတ်ဆိတ်က ငါမရတော့ဘူးဆိုပြီး ထပြန်ဖို့လုပ်သည်။ ဖိုးထောင်က မှတ်ဆိတ်ကို လှမ်းကြည့်၍ ..

“ခင်ဗျားက ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲဗျ”

“ဘယ်လိုမှမ ဖြစ်ဘူး ဟေ့ကောင် မိန်းမက နေ့စေ့လစေ့ကြီး မတော် ညအချိန်မတော် ကြီး ဗိုက်နာရင် ငါက ထပြေးရဦးမှာ ”

“ဒါဆိုလည်း ဆေးရုံတင်ထားလိုက်ပေါ့ဗျာ”

“မင်းငါ့ကို သူငွေများ မှတ်နေလား အကြီးကောင်က ဒီနှစ် ကျောင်းအပ်ရတော့မယ်ကွ၊ ငါတို့ဘဝတွေ က ခြေထောက်လှုပ်မှ ပါးစပ်လှုပ်ရတဲ့ဘဝတွေ ဆိုတာလည်း သိရဲ့ သားနဲ့”

“ကဲပါဗျာ ဒဿ နဲတွေ တော် ပါတော့ ပြန်ချင်လည်း ပြန် ပြန်ပါတော့”

ကိုမှတ်ဆိတ် ရယ်ကာထွက်သွားသည်။ မှာ ထားတဲ့တစ်လုံးရောက်လာ၍ သူတို့ ဆက်ချကြ ၏ ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ မရိုးနိုင်လောက်အောင် တွေ ကြုံနေရသော လူတွေ အကြောင်းကို ပြောရင်း သူတို့တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ထပ်မှာ ကြသည်။

ထို့နောက် ညဉ့်အတော် နက်တော့မှ ဆိုင်ကထပြန်ကြသည်။ မှတ်ကြီးအဖို့ (သူ့ရဲ့ လစ်မစ် အရ) ဒီနေ့ တော် တော် များ သွားသည်ဟု ဆိုရမည် ။ ဒီနေ့ ဆိုက်ကားဆွဲမကောင်းသည့်အပြင် ညနေက ဆန်အိတ်နဲ့ ကြက်သွန်အိတ်ပါ ထမ်းပို့လိုက်ရသော ကြောင့် ခပ်ညစ်ညစ်နှင့် ဆော်ထည့် လိုက်တာ လက်လွန်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် ဆိုက်ကားရှိရာသို့ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်နှင့် လျှောက်လာခဲ့ရပါတော့၏။

“ဟေ့ကောင် မောင်မှတ် ဖြစ်ရဲ့လား”

ဖိုးထောင်က အာလေးသံကြီးနှင့် လှမ်းမေးတော့ မှတ်ကြီးက...

“ဆိုက်ကားသွားရင် လမ်း ဖြစ်ပါတယ်ဗျာ။ အေးဆေးပေါ့”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော”

ဖိုးထောင် ထွက်သွားသည်။ အဘကျော်လည်း လေလေးတချွန်ချွန်နဲ့

သူ့ဆိုက်ကားကို နင်းရင်း ထွက်သွား၏။ မှတ်ကြီး တစ်ယောက် သာ တက်နေကျ
သူ့ဆိုက်ကားပေါ်သို့ ဆယ်မိနစ် လောက် တက်ယူလိုက်ရသည်။ ဖြည်းဖြည်းချင်းနင်း၍
ထွက်လာခဲ့ရပါတော့သည်။

*

တို့

နှစ် ယောက် အတူဖူးခဲ့တဲ့ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရား ဆံတော် ရှင် အေ အေ ရင်ပြင်တော်
သို့ ရောက်အောင် ပြန်ခဲ့မယ်... အူး... မိုးရိပ်မြင်တိုင်းလွမ်းတယ် ခါဦးမိုးဆီ ပြန်လာပါ..
မိုးလောက် မင်က သစ္စာမရှိဘူး ကွယ် ကွယ် ကွယ်...”

မှတ်ကြီး မူးနေပြီ။ ဆိုက်ကားကို တစ်ပတ်ချင်း လိမ့်အောင် နင်းရင်း
ပါးစပ်ထဲရှိတဲ့ သီချင်း တွေ အော်ဟစ်လာ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ဒီလိုပဲ မူးမူးရူးရူးနှင့် လွတ်လပ်စွာ
ပေါက်ကွဲပြလိုက်ခြင်းဖြင့် စိတ်ကျဉ်းကြပ်မှု များ ကို ဖျော်ဖြေရသည်။

ပြီးတော့ နောက်တစ်ပုဒ်

“အစ်ကြီးတစ်လုံး အသေးတစ်လုံး ကမ္ဘာကြီးမူ့အောင် သောက်လိုက်မယ်။

မူးမယ် အေ့ မူးမယ်။ ဟိုနား နင်းတဲ့ ဒီနားနင်းတဲ့ ဒီ ဆိုက်ကားကိုရအောင် နင်းမယ် ဟို
နားသွားမယ့် ဒီနား သွားမယ့် ကိုသာရအောင်သွားမယ်... အေး ရဲ့ ရဲ့...”

“ဟိုးထား အစ်ကို ဟိုးထား ဟိုးထား”

ရုတ်တရက် ပေါ်လာသည့် အသံနှင့်အတူ ဆိုက်ကားက တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသည်။
မှတ်ကြီးက မူးမူးနဲ့ ဆက်နင်းတော့ နောက်ကလူက ဆိုက်ကားကို ခြေကန်ပေးဆွဲထား၍
ခြေထောက်ချော် ကာ ထွက်သွား၏ ။ မှတ်ကြီးက စိတ်တိုတိုနဲ့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲဗျ။ ကျုပ်ဆိုက်ကားကို ဘာလို့ ဆွဲထားရတာ လဲ”

“လုပ်ပါဗျာ အစ်ကို့ဆိုက်ကားနဲ့ ကျွန်တော့်တို့ကို ခေါ်သွားပေးပါ”

“ဟာ ကျုပ်ဆိုက်ကား သိမ်းနေပြီဗျ”

“လုပ်ပါ အစ်ကိုရယ် သိမ်းနေပြီဆိုလည်း ကျွန်တော် တို့ နှစ် ယောက် ကိုတော့
ခေါ်သွားပေး ပါ တောင်းပန်ပါတယ်”

ထိုလူ၏ စကားကြောင့် မှတ်ကြီးက အခုမှ အကဲခတ်ကြည့်မိသည်။ ထိုလူအပြင်
နောက် ထပ် ကောင်မလေး တစ်ယောက် ပါ ပါသေး၏ ။ မှတ်ကြီးဘာမှပြန်မပြောနိုင်ခင်မှာပဲ
ထိုလူက ဆိုက် ကားရှေ့သို့ ဝင်ထိုင်၍ သူနှင့် ပါလာတဲ့ ကောင်မလေးအား အနောက်ဘက်ကို
တက်စေ၏ ။ ပြီး နောက်...

“နင်း အစ်ကို နင်း မြန်မြန်လေးမောင်း”

“ဟ ငါက ဘယ်ကိုနင်းရမှာ လဲ”

“နင်းချင်တဲ့ဆီသာ နင်းဗျာ။ ဒီနေရာက ကျွန်တော် တို့လွတ်ရင် ပြီးရော”

“နေပါဦး မင်းတို့က ရိုးရော ရိုးရဲ့ လား ဒီအချိန်ကြီး အထုပ်တွေ နဲ့”

မှတ်ကြီး ညအချိန်မတော် ကြီး ဖြစ်၍ သံသယမျက်လုံးနှင့် ကြည့် ကာမေး၏ ။

ထိုလူက မှတ်ကြီးအကြည့်ကို သဘောပေါက်၍ ...

“ရိုးပါတယ် အစ်ကိုရယ် ကျွန်တော် တို့က ရိုးရိုးသားသားတွေ ပါ။ ဒီည သူ့ကို ကျွန်တော် ခိုး လာတာ။ အဲဒါ သူ့အိမ်က အစ်ကိုတွေ လိုက်လာလို့ ထွက်ပြေးလာရတာ ပါ”

မှတ်ကြီးက ဘာမှဆက်မမေးတော့ဘဲ ဆိုက်ကားကို
ခပ်သွက်သွက်ကလေးနင်းကာ ထွက်လိုက်၏ ။ ဒါမျိုးဆို သူ့မှာ ကူညီချင်တဲ့
စိတ်အပြည့်ရှိသည်။ အဲဒီ လူပုံစံကြည့်ရတာ လည်း ရိုးရိုး သားသားနဲ့ ရပ်ကလေး
သနားကမားမိုး ယုံကြည်လိုက်၏ ။ ကောင်မလေးပုံကိုတော့ ညအမှောင်မှာ သိပ်မသဲကွဲ။

ဒီလိုနဲ့ မှတ်ကြီးက သူတို့ရပ်ကွက်ထဲကို နင်းချလာသည်။
သူ့အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ဆိုက် ကားကို ရပ်လိုက်ကာ...

“ကဲ ..ကိုယ့်ညီတို့ ဒီကနေ ခရီးဆက်ပေတော့ ကိုယ်တော့ ဒီထက်ပိုပြီး
လိုက်မပို့နိုင် တော့ဘူး ကိုယ့်ပုံစံကြည့်ရင် မင်းတို့သိပါတယ်။ ကိုယ်တော် တော် ကောင်းနေပြီ။
ဆက်လည်း မနင်းနိုင်တော့ဘူး ဟုတ်ပြီလား”

ထိုစုံတွဲ နှစ် ယောက် က အထုပ်ကလေးပိုက်ပြီး ဆိုက်ကားပေါ်က ဆင်းသည်။
ကောင် မလေး က မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ကောင်လေးရဲ့ လက်မောင်းကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်
ဆုပ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျိုးကန်းတောင်မြှောက်ကြည့်၏ ။

မှတ်ကြီးက ဆိုက်ကားကို သူ့အိမ်ရှေ့ လှေကားခြေရင်းသို့ တွန်းသွားလိုက်ကာ
သော့ခတ် ပြီး အိမ်ပေါ်သို့ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်နှင့် တက်သွားလိုက်ပါတော့၏ ။

ထိုစုံတွဲ တစ်တွဲ သာ တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့်လိုက်နှင့် အိမ်ရှေ့တွင်
ယောင်လည် လည်နှင့် ကျန်ခဲ့ရပါတော့သည်။

*

အခန်း (၃)

တောက်တောက်... တောက်... တောက်...”

“အောက် အီး အီး အွတ်”

အုန်းမောင်းခေါက်သံ ကြက်တွန်သံများ နဲ့အတူ နေ့တစ်နေ့၏ နံနက်ခင်းသည် အစပြုလိုက် သည်။ ထိုအသံတွေ အစပြုပြီး ခဏအကြာ မှတ်ကြီးမျက်လုံးသည် ဖျတ်ခနဲ ပွင့်ကာသွားသည်။ ခေါင်းတစ်ခုလုံး အံ့ခဲနေကာ ရင်ဘတ်တစ်ခုံး ပူလောင်ပြင်းပြကာ နေ၏ ။
ထို့ကြောင့် အိပ်ရာမှ လူးလဲ ထလိုက်ကာ မီးဖိုချောင်ခန်းထဲရှိ ရေအိုးရှိရာသို့ သွားလိုက်သည်။
ဒီလမ်းနဲ့ ဒီခရီးကိုသွား လာနေကျဖြစ်သော ကြောင့် မနက်ခင်းအရုဏ်တက် နေခြည်နအလင်းရောင် အောက်မှာ တင် သူက ကျင်လည်စွာ လှုပ်ရှားနိုင်သည်။

ရေသောက်ပြီးနောက် အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်ပြီး နှပ်မလိုလုပ်စဉ် သူ့စိတ်ထဲ တစ်စုံတစ်ခု ထူးခြားနေသည်ကို သတိသွားပြုမိသည်။

သူ့အိမ်၏ ထရပ်ပေါက်ကြားမှာ မဝံ့မရဲ ထိုးကျနေသော အလင်းရောင် မှု နိပြပြအောက်တွင် လူ တစ်ယောက် လူ တစ်ယောက် ၎င်းတုတ်ထိုင်နေတာကိုတွေ့ ရ၏ ။
မှတ်ကြီးက သူ့အမြင်များ မှာ :တာများလားဆိုပြီး မျက်လုံးကို တစ်ချက်ပွတ်ကာ ကြည့်လိုက်တော့ ခုနမြင်ရတဲ့မြင်ကွင်းက ပြောင်းမသွား။

လူမှ လူစစ်စစ်။ နံရံလေးတစ်ခုကိုမှီကာ ထိုင်နေသည်။ ထိုလူသည် သူ့ကိုမြင်ပုံမရ။ ထိုင်လျက်နှင့် ၎င်းတုတ်ကြီး အိပ်ပျော်နေပုံရ၏ ။ သူခိုး တစ်ယောက် သူ့အိမ်ဝင်ခိုးရင်း အိပ်ပျော် သွားသလားဟု မှတ်ကြီးတွေ :လိုက်မိသည်။ ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် အိမ်ထဲမှာ လူစိမ်းရောက်နေတယ်ဆို တော့ အန္တရာယ်ရှိပြီ။

မှတ်ကြီး အိပ်ချင်စိတ်တွေ ပြယ်သွားကာ အိမ်နောက်ဖေးသို့ အသာအယာခြေဖွကာ နင်း သွားပြီး နှစ် တစ်လက်မတုတ်တစ်ချောင်းကို ယူလာခဲ့သည်။
ထို့နောက် ၎င်းတုတ်ကြီး အိပ်ပျော် နေသော သူခိုးနားသို့ ချဉ်းကပ်သွားကာ...

“ခွပ်”

အသံခပ်အုပ်အုပ် တစ်ချက်ထွက်သွားသည်။ ၎င်းတုတ်ထိုင်နေသော လူ
အော်ပင်မအော် နိုင်ဘဲ ခွေလဲကျသွား၏။ ထိုအချိန်တွင် ရုတ်တရက် မိန်းကလေး
တစ်ယောက် အသံထွက်လာလေ တော့သည်။

“အမလေး လုပ်ပါဦး ရှင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

မှတ်ကြီးမခမျာ တုတ်ကြီးကိုင်ကာ ကြောင်ရပ်နေဆဲ။

*

သွေးစွန်းနေသော ပတ်တီးလေးနှင့် သူ့ကိုကြည့်နေသော လူကိုမှတ်ကြီး
ကြောင်ကာ ငေးကြည့်နေသည်။ ထိုလူက သူ့ကို အနားခံသည့် အကြည့်လေးနှင့်
ကြည့်နေလေသလို မှတ်ကြီး ကလည်း ထိုလူကို ကိုယ်ချင်းစာသည့် မျက်လုံးများ နှင့်
ပြန်လည်ကြည့်နေမိသည်။

“အား ကျွတ် ကျွတ်... ကျွတ် အစ်ကိုက လက်သံတော် တော် ပြောင်တာပဲဗျာ။
တော် သေး တာပေါ့ ဒဏ်ရာက သိပ်မများ လို့”

ကောင်မလေးက ပတ်တီးလေးကို လက်နဲ့အသာအယာ ပွတ်ပေးနေသည်။
မှတ်ကြီးက....

“မင်းတို့က ဘာလို့ ငါ့အိမ်ထဲ ဝင်အိပ်နေရတာ လဲ”

“ကျွန်တော် တို့မှာ သွားစရာနေရာမရှိလို့ပါ အစ်ကိုရယ်”

မှတ်ကြီးက သက်ပြင်းကို ချသည်။ ထို့နောက်တစ်ခု သတိရသွားဟန်နှင့် ...

“နေစမ်းပါဦး ငါ့အိမ်ထဲကို ဘယ်က ဝင်လာတာလဲ”

ကောင်လေးက အိမ်အဝင်တံခါးကြီးကို ထိုးကားပြန် ။

“ဘယ်လို ဒီက ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ငါ ညက တံခါးပိတ်ထားတဲ့ ဟာကို”

“ဘယ်ကလာ ပိတ်ရမှာ လဲအစ်ကိုရယ်။ အစ်ကိုမူးပြီး တံခါးပိတ်ဖို့ မေ့သွားတယ် ထင်တယ်”

မှတ်ကြီးခေါင်းကို ကုတ်လိုက်သည်။ ညက အ ဖြစ်အပျက်များ ကို ပြန်တွေ
ကြည့်တော့ ခပ် ရေး ရေး သူတံခါးပိတ်ဖို့ မေ့သွားတယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်သည်။
သူခိုးမဟုတ်တာဘဲ တော် သေးသည် ဟု ဆိုရမလိုတောင် ဖြစ်နေပြီ။

“ဒါနဲ့ မင်းတို့က ဘာလို့ သွားစရာမရှိတော့တာလဲ။ ပြောပြစမ်းပါဦး။
မင်းတို့နှစ်ယောက် ခိုးပြေးလာကြတာဆို။ အရင်တုန်းက ဘယ်သွားဖို့ စီစဉ်ခဲ့လို့လဲ”

ကောင်လေးက ကောင်မလေးကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါတစ်ချက်ကြည့်လိုက်တော့
မှတ်ကြီး ဘက်လှည့်၍ ..

“ပထမတော့ ကျွန်တော် တို့ မန္တလေးဘက်ကို ပြေးဖို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ အိမ်တွေ
ကသိသွားတော့ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်လာတာနဲ့ ခြေဦးတည့်ရာ ပြေးရင်း အစ်ကိုတို့ဘက်
ရောက်လာပါဗျာ”

“ဒါနဲ့ ညက ဘာလို့မပြန်တာလဲ”

“ပြန်မလို့ဘဲ သူ့ဘက်က အစ်ကိုတွေ နဲ့ သူတို့လူတွေ ဒီရပ်ကွက်ထဲဝင်ပြီး
လှိုက်ရှာနေကြ တာ တွေ့တာနဲ့ ကျွန်တော် တို့လည်း ကြံမိကြံရာ ကြံရင်း...”

“ငါ့အိမ်ထဲ ရောက်လာတယ်ဆိုပါတော့..”

မှတ်ကြီးက စကားကို ဖြတ်ကာပြောလိုက်သည်။ ကောင်လေးက ပြုံးစိစိလုပ်ပြီး..

“ဟုတ်ပါတယ်အစ်ကို”

“အေးလေ ဘယ်တတ်နိုင်မှာ လဲ။ ရောက်မယ့်အတူတူတော့ မင်းတို့ ဒီမှာ ခဏနား ကြဦးပေါ့။ ညနေလောက်ကျတော့ အခြေအနေကြည့်ပြီး ပြန်ပေါ့”

“ဟာ အစ်ကိုရယ် ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုရယ်၊ ညီမလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရပါတယ်ကွာ ငါကလည်း မင်းကို ရိုက်လိုက်မိတဲ့အတွက် လျော်ကြေးပေးတယ်ပဲ သဘော ထားပါတော့”

ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေးက တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကာ ရယ်လိုက် သည်။ ထို့နောက် ကောင်လေးက သူ့အိတ်ကပ်ထဲက ထောင်တန်သုံးရွက်လောက်ကို ထုတ်လိုက် ကာ...

“ဘယ်လိုမှ မထင်ပါနဲ့နော်အစ်ကို ။ အစ်ကိုအပြင်သွားလို့ရှိရင် ကျွန်တော် တို့အတွက် စားစရာ လေးတစ်ခုခု ဝယ်လာခဲ့ပေးပါလားဗျာ ပြီးတော့ အစ်ကိုလည်း စားပေါ့”

မှတ်ကြီးက ပိုက်ဆံကိုတစ်လှည့်၊ ကောင်လေးမျက်နှာကိုတစ်လှည့် ကြည့်လိုက်ရင်း ပြုံး လိုက်ကာ..

“ငါ့ကိုဝယ်ခိုင်းရင်တော့ ဆိုက်ကားခ ပေးရမှာ နော်”

“ရပါတယ်ဗျာ”

ထို့နောက်သူတို့ရယ်လိုက်ကြ၏ ။ ခဏနေတော့ မှတ်ကြီး ထွက်သွားလေတော့သည်။

*

အာလူးပူရီတစ်ပွဲ၊ ဆိတ်စွပ်နံ့ပြားတစ်ပွဲဝယ်ပြီးပြန်လာသော မှတ်ကြီးကို
မဂျမ်းဘုံက လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။

“ဟဲ့ မှတ်ကြီး ဘာတွေ တုန်းဟဲ့”

“စား စရာတွေ ပေါ့ဗျာ”

“များ လှချည်းလားဟဲ့။ ဘယ်သူ့အတွက်တုန်း”

ခင်ဗျားကလည်း စပ်စုလိုက်တာဗျာ ဘယ်သူ့အတွက် ဖြစ် ဖြစ်ပေါ့“

မဂျမ်းဘုံက မျက်စောင်းကြီး တစ်ချက်ခွဲ၍ ပါးစပ်က ပွစိပွစိနှင့် ...

“အမလေး ဒါလေးပြောရမှာ ကို ဖြစ်နေလိုက်တာ ဟဲ့ ပြီးရင် ငါ့ဆိုင်လာခဲ့ဦး”

“အင်း အင်း”

မှတ်ကြီးက ဆိုကကားကို ဆက်နင်းကာသွား၏ ။ တစ်နေရာအရောက်တွင်
လမ်းချိုး တစ်ခု ထဲမှ ထွက်လာသော ကောင်မလေး တစ်ယောက် ကို တွေ့လိုက်ရ၍
မှတ်ကြီးက ဆိုက်ကာကို ဒက် စတော့ဖမ်းကာ ချလိုက်သည်။

ရုတ်တရက် ဘေးနားကို ဆိုက်ကားရောက်လာ၍ ကောင်မလေးက လန့်သွား၏

။

“ဟဲ့ ပလုတ်တုတ်”

ကောင်မလေး ရုတ်တရက် ထအော်၍ မော့ကြည့်လိုက်တော့..

“ဪ ဘယ်သူများ လဲလို့”

“အေးလေး ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဘာအေးလေးလဲ အဲဒီ နာမည် ကို မခေါ်နဲ့ဆို”

“ဘာ ဖြစ်လို့လဲ အေးလေးရယ်။ ကိုကိုမှတ် ခေါ်တာပဲလေ”

“သွား မခေါ်နဲ့ ဘေးလူတွေ ကြားရင် တစ်မျိုးထင်မယ်”

အေးမိက ကပိုကရီနဲ့ မူပိုနေသည်။ မှတ်ကြီးက အေးမိကို ကြည့်ကာ အသည်းတွေ ယားပြီး ပါးစပ်ကြီး ဟစ်ဟစ် ဖြစ်နေ၏ ၊

ထိုအချိန် အေးမိက မှတ်ကြီးလက်ထဲက အထုပ်တွေ ကိုတွေ့ သွား၍ ...

“ဟယ် ကိုမှတ်ကြီး ဘာတွေ လဲ”

“ဆိတ်စွပ်နဲ့ ပူရီ”

“ဘယ်သူမှာ လိုက်တာလဲ အနံ့လေတွေ ကိုမွှေးနေတာပဲ”

မှတ်ကြီး အေးမိကို ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်လိုက်၍ ..

အေးအေးက စားချင်လို့လား”

အေးမိက ခေါင်းလည်းမညိတ်၊ ခေါင်းလည်းမခါဘဲ ပြုံးစိစိလေးလုပ်ကာနေ၏ ။

မှတ်ကြီးက လက်သည် အလိုလို အေးမိရှေ့သို့ရောက်ကာသွား၏ ။

“ရော ကြိုက်တဲ့ တစ်ထပ် ယူလိုက်”

“အို ကိုမှတ်ကြီးကလည်း အားနာစရာ သူများ အတွက် ဝယ်လာတာမလား”

“ရပါတယ် အေးလေးရဲ့ ကိုကိုမှတ် အစားပြန်ဝယ်ပေးလိုက်မှာ ပေါ့”

“ဒါဆို အေးမိ ပိုက်ဆံပေးလိုက်မယ်လေ”

“နီး နီး အေးလေးအတွက် ကိုကိုမှတ် အဲ့ဒီလောက်တော့ တတ်နိုင်ပါတယ်”

အေးမိက ဆိတ်စွပ်နဲ့ နံပြားထုပ်ထားတဲ့ အထုပ်တစ်ထုပ် ယူကာသွားသည်။

မှတ်ကြီး ပြုံးပြီးပြီးကြီး ကျန်ခဲ့၏ ။ အေးမိက လက်ကလေးပြကာ နှုတ်ဆက်သွားလေတော့သည်။

မှတ်ကြီး ဆိုက်ကားနင်း၍ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ပြန်သွားမလို့လုပ်သည်။

နောက်တော့ စိတ် ပြောင်းသွား ဤ သူ့အိမ်သို့သာ တန်းနင်းသွား၏ ။

အိမ်ရောက်တော့ ငုတ်တုတ်ကလေးထိုင်ကာ မျှော်နေသော ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေး ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မှတ်ကြီးက အာလူးပူရီအထုပ်ကလေးကို ဘုတ်ခနဲ ချပေးလိုက်၍ ..

“ပန်းကန် သွားယူပေးမယ် ခဏ”

ဟုဆိုကာ မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်ကာသွား၏ ။ ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေးက အာလူးပူရီအထုပ် ကလေးကို ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ကြည့်ကာ တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ လေသည်။ ထို့နောက် မှတ်ကြီးပြန်ထွက်အလာတွင် ..

“ဒါပဲလားအစ်ကို”

မှတ်ကြီးက ပန်းကန်ထဲသို့ အာလူးပူရီနှစ် ချပ်ကို ထည့်ပေး၍ ခပ်တည်တည်ပင်..

“ တစ်ယောက် တစ်ချပ် စားလိုက်ပေါ့ကွာ ငါလည်းမင်းတို့ ဘာကြိုက်မှန်း မသိဘူးလေ။ ဒါပဲ တွေ့တာနဲ့ ဝယ်လာတာ”

“ကျွန်တော် တို့က အကုန်စားပါတယ်။ အစ်ကိုရယ်”

ကောင်လေးက မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ဆိုလေသည်။ မှတ်ကြီးက ပိုတဲ့ပိုက်ဆံ ထုတ်ပေး၏ ။ အေးမိအတွက် ပေးလိုက် တဲ့ ဆိတ်စွပ်ဖိုးကိုတော့ သူ့အိတ်ထဲကပဲ စိုက်ပေးလိုက်သည်။ သူ့အတွက် ဆိုက်ကားခ ငါးရာကိုတော့ နှုတ်ယူထားလိုက်၏ ။ ထို့နောက် ထိုင်ရာမှထ၍ ...

“ကဲ လောလောဆယ်တော့ ဒါလေးစားထားလိုက်ဦး ငါပြန်လာရင် ထပ်ဝယ်လာခဲ့မယ်”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ဒါဆို ပိုက်ဆံယူသွားဦးလေ”

မှတ်ကြီးက လက်ကာပြု၍ ...

“ပြီးမှ ပြန်ပေးပါ..”

မှတ်ကြီး ထွက်ကာသွားသည်။ ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေးက အာလူးပူရီ လေး နှစ် ချပ်ကို တစ်ယောက် တစ်လှည့် ခွဲကျွေးရင်း ကျန်ခဲ့လေတော့သည်။ သူတို့အတွက် ကတော့ တော် တော် ပျော်မြူး နေကြသည်။ မှတ်ကြီးက ထိုမြင်ကွင်းကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်၍ အေးမိကို သတိရ လိုက်မိပါသည်။

အေးမိကရော သူပေးလိုက်တဲ့ ဆိတ်စွပ်နံ့ပြားကို စာရင်း သူ့ကို သတိရနေမလားမသိ။

သို့သော် မထင်...။

*

ထမင်းကြော်ထုပ်ပါလာသည်။ ထုံးစံအတိုင်း နှစ် ယောက် ခွဲစားလိုက်ရ၏ ။ မှတ်ကြီးက ထမင်းကြော်ကို အားရပါးရ စားနေတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေးကို ကြည့်ရင်...

“မင်းတို့နာမည် တွေ ဘယ်လိုခေါ်လဲ ပြောပါဦး”

“ကျွန်တော် နာမည် က ညီသုတ၊ သူနာမည် က ယွန်းယွန်းတဲ့ အစ်ကိုနာမည် ကရော”

“ငါနာမည် က မှတ်ကြီးလို့ခေါ်တယ်။ ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ တော့ ငါ့ကိုမသိတဲ့ လူ မရှိဘူး”

ညီသုတက ပြုံးလိုက်၏ ။ ထို့နောက် ထမင်းကို ဆက်စားသည်။

“ဒါနဲ့ မင်းတို့ ဘယ်အချိန်သွားမလဲ”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“မင်းတို့ ဒီကနေ ခရီးဆက်မယ်ဆို”

ညီသုတက သက်ပြင်းကိုချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကောင်မလေးဘက်
လှည့်ကြည့်၍ ...

“ကျွန်တော် တို့လည်း အဲဒါပဲ စဉ်းစားနေကြတာပါ။ ဘယ်အချိန် ထွက်ရမလဲ
မသိပါဘူးဗျာ။ တော် ကြာ ကျွန်တော် တို့ ထွက်သွားလို့ သူတို့ လမ်းမှာ စောင့်ဖမ်းနေရင် ဒုက္ခ”

“မင်းတို့ဟာကလည်း မလွယ်ပါလားကွာ”

မှတ်ကြီးက ခေါင်းကုတ်ကာ ပြောလိုက်သည်။ ကောင်မလေးကလည်း
မျက်နှာငယ်လေး နှင့် မှတ်ကြီးကိုကြည့်၍ ..

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုရယ်.. ညီမတို့က တကယ်တော့ အခက်အခဲတွေ ကြားက
နှစ် ယောက် စလုံး ချစ်လွန်းလို့ ထွက်ပြေးလာကြရတာ ပါ။ မိသွားလို့ ကတော့ ညီမတို့နှစ်
ယောက် တစ် သက်လုံး ဝေးပြီပဲ”

ကောင်မလေးအသံက တုန်ယင်နေသည်။ ချစ်သူနဲ့ ဝေးရမှာ ကို
အသေအလဲကြောက်ရွံ့ နေမှန်း ပုံစံကြည့်တာနှင့် သိသာ၏ ။ မှတ်ကြီးက ကိုယ်ချင်းစာစွာ
ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း...

“ငါ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ ဒီလိုပဲ နေနေလို့တော့ မ ဖြစ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် တို့ နားလည်ပါတယ်အစ်ကို”

ညီသုတက ဝင်ပြော၏ ။ မှတ်ကြီးက..

“ငါ့ဆီမှာ မင်းတို့ကို မထားချင်လို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်။ ငါက တစ်ယောက်
တည်းသမား၊မင်းတို့ရှိနေလို့ ဘာမှမ ဖြစ်ဘူး ဒါပေမဲ့”

မှတ်ကြီးက ထိုနေရာတွင် စကားခဏရပ်ကာ နှစ် ယောက် စလုံးကို

အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ကြည့် လိုက်၏ ။ ကောင်လေးနှင့် ကောင်မလေးက မှတ်ကြီးကို နားလည်စွာ ကြည့်၍ ..

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် တို့ နားလည်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ညီမတို့လည်း သိပါတယ်။ အခုလောက်အထိ ကူညီပေးတာကိုပဲ ကျေးဇူး တင်ပါပြီ”

မှတ်ကြီးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်သည်။ ထို့နောက်..

“ဒါနဲ့ မင်းတို့က လက်ထပ်ပြီးပြီလား”

“ဘယ်လိုလုပ် လက်ထပ်ရဦးမှာ လဲ အစ်ကိုရယ်၊ ခိုးပြေးလာကတည်းက အခုထိ ပြေးလွှားနေရတာ နဲ့ တရားရုံးတောင် မရောက်သေးဘူး”

မှတ်ကြီးက သက်ပြင်းကိုချသည်။ ထို့နောက် ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ “စားကြ စားကြ” ဟု ပြောကာ ထမင်းပိုင်းမှ ထ သွားပါတော့သည်။ ညီသုတတို့နှစ် ယောက် သာ ထမင်းပိုင်း၌ ကျန်ခဲ့ ပြီး တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် ကြည့်ကာ ခေါင်းခါလိုက်ကြ၏ ။

သူတို့၏ ခရီးလမ်းသည် ရှေ့လျှောက် ဖြောင့်ဖြူ

ပါစေဟုဆုတောင်းလိုက်ကြပါ၏ ။

*

အခန်း (၄)

ရာရာသီဥတုလေးက လေတဖြူဖြူ နှင့် မိုးကလေးအုံ့ကာ
ခြေခင်းလက်ခင်းလေး သာနေ၏။ မှတ်ကြီးတို့ ဆိုက်ကားဂိတ်တွင် ခရီးသည်ပါးနေ၍
ကျားထိုးသူထိုး၊ ငိုက်မြည်းသူ မြည်းနေကြ သည်။ မှတ်ကြီးက သူကြုံတွေ့ ခဲ့ရသော
ညီသုတတို့ စုံတွဲ အဖြစ်အပျက်ကို အောင်ကြီးအား ပြောပြ နေသည်။ ဖိုးထောင်က
သူ့ဆိုက်ကားခုံပေါ်မှာ မေးတင်ရင်း နားထောင်နေ၏။

မှတ်ကြီး စကားဆုံးသွားတော့ အောင်ကြီးက...

“တော် သေးတာပေါ့။ မင်းအိမ်ကိုဝင်တာ သူခိုးမဟုတ်ဘဲ သူတို့နှစ်ယောက်
ဖြစ်နေလို့”

“အေးပေါ့ သူတို့ဘဝကလေးတွေ က သနားစရာကောင်းပါတယ်ကွာ။
မိန်းမခိုးပြီးကတည်း က ပြေးလွှားနေရတာ ”

“ဒီလိုပဲပေါ့ကွာ ကိုယ့်ဒုက္ခကိုရှာကြတဲ့ လူတွေ ပါပဲ”

အောင်ကြီးက ပြောလိုက်သည်။ ဖိုးထောင်က...

“အခုတော့ သူတို့နှစ်ယောက် ထွက်သွားပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

“မနေ့က ညနေကပဲ ထွက်သွားကြတယ်။ အဆင်ပြေပါစေလို့
ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်”

“ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် လူတစ်ဖက်သား ဒုက္ခရောက်နေတဲ့အချိန်မှာ မင်း
ကူညီပေးလိုက်တဲ့ အတွက် ကုသိုလ်ရပါတယ်”

မှတ်ကြီးက ခေါင်းလည်း မညိတ်၊ ခေါင်းလည်း မခါဘဲ ပြုံးပြုံးကြီးသာ
လုပ်နေလိုက်လေ သည်။

အောင်ကြီးကမှတ်ကြီးကို ကြည့်ပြီး...

“မင်းနဲ့မိအေးနဲ့ ဇာတ်လမ်းကရော ဘယ်လိုလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ”

“အဘွားကြီးက မလွယ်ဘူးနော် သူ့သမီးနဲ့ တော် ရုံလူ သဘောတူမယ့်ပုံ
မပေါ်ဘူး”

“သေချာတာပေါ့ ငါတို့လို လူမျိုးတွေ နဲ့တန်တယ်လို့မှ မထင်တာ”

“သူတို့ကရော ဘတွေ မို့လို့လဲကွာ ကုန်ခြောက်ဆိုင်လေး ဖွင့်ထားတာနဲ့ပဲ
လူတွင် ကျယ် ဖြစ်ရောလား”

ထိုစကားကို ဖိုးထောင်က ဝင်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏ ။ ဖိုးထောင်စကားဆုံးတော့
သစ်ပင်ရိပ် အောက်မှာ ကျားထိုးနေသည့် ကိုမုတ်ဆိတ်က တစ်ချက်လှမ်းကြည့်၍ ..

“ငါတို့တွေ ထက်စာရင်တော့ သူတို့ဘဝက တော် သေးတာပေါ့ကွာ
ဟုတ်တယ်မလား မှတ်ကြီး”

မှတ်ကြီးက ပြုံးပြ၏ ။ ကိုမုတ်ဆိတ်က ဆက်ပြော၏ ။

“ဆိုက်ကားသမားထက်စာရင် ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင်ကို ပိုစိတ်ဝင်စားတာပေါ့ကွာ
ဟုတ်တယ် မလား”

မှတ်ကြီးမျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွား၏ ။ အောင်ကြီးက
မှတ်ကြီးမျက်နှာပျက်သွားတာကို သတိထားမိလိုက်၍ ...

“ကိုမုတ်ဆိတ်ကလည်းဗျာ စကားပြောလိုက်ရင် ရှေ့မကြည့်နောက်မကြည့်နဲ့”

“ဟာ : ဟား ဟား ငါက အမြင်ကို အမြင်အတိုင်း ပြောတာပါကွာ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ”

ထိုတော့မှ မှတ်ကြီးက ရယ်ကျဲကျဲ အမူအရာလုပ်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ ကိုမုတ်ဆိတ်ပြောတာလည်း ဟုတ်နေတာပဲ
ကျွန်တော့်ထက်စာရင် ကို ချစ်ထွေးကို ပိုတာပေါ့”

ကိုချစ်ထွေးဆိုတာ သူတို့ရပ်ကွက်ထိပ်က လက်ကားပေးတဲ့

ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင်ကြီး ဖြစ် သည်။ အေးမိတို့လို ကုန်စုံဆိုင်လေးများ က ကိုချစ်ထွေးတို့လို ဆိုင်ကြီးတွေ မှာ ဖောက်သည်ပြန်ယူ ရ၏ ။ ကိုချစ်ထွေးက အေးမိကို သဘောကျနေသည်။ အေးမိအိမ်ကလည်း လိုလိုလားလားရှိ၏ ။ ဒါကို ရည်မှန်း၍ ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

မှတ်ကြီးတို့ စကားကောင်းနေစဉ် ခရီးသည်တစ်ဦး ရောက်လာ၏ ။

ဘယ်သူ့အလှည့်လဲဟု အောင်ကြီးက မေးလိုက်တော့ ကိုမှတ်ဆိတ်က ထရပ်လိုက်သည်။ ကိုမှတ်ဆိတ်နဲ့ ခရီးသည်ထွက် သွားတော့ အောင်ကြီးက လှမ်းကြည့်၍ ...

“ကိုမှတ်ဆိတ်လည်း ကလေးနှစ် ယောက် နဲ့ မလွယ်ဘူးနော်”

“တစ်ယောက် တည်းပါကွာ မင်းကလည်း”

“ဗိုက်ထဲက တစ်ယောက် က မကြာခင် လူ့လောကထဲ ရောက်တော့မှာ လေ”

“အဲ့ဒါဘာ ဖြစ်လဲ”

မှတ်ကြီးက မေးတော့ အောင်ကြီးက..

“ဒီလောက် ကိုယ့်ရှေ့မှာ အိမ်ထောင်ကျပြီး စီးပွားရှာတရ တစ်ဖက်၊သားကျွေးမှု က တစ် ဖက်နဲ့ လူတွေ ဒုက္ခရောက်နေတာတောင် မင်းက အိမ်ထောင်ပြုချင်တယ် ဟုတ်လား”

“ငါက အိမ်ထောင်ပြုချင်သေးတယ်လို့ မင်းကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“မင်းက အေးမိကို ကြို စားနေတာလေ”

“ဟာ အေးမိနဲ့ ငါနဲ့က ဘာမှမ ဖြစ်သေးတာ”

“မ ဖြစ်သေးလို့ပေါ့ကွာ ဖြစ်များ ဖြစ်ရင် မင်းလား နေ့မယ့်ကောင်”

“ဟီး ဟီး မင်းကလည်းကွာ”

မှတ်ကြီးက စပ်ပြီးပြီးနှင့် ဆိုသည်။ အောင်ကြီးက ခဏနေတော့

ခရီးသည်လာ၍ ပါသွား သည်။ ဖိုးထောင်က သူ့အလှည့်စောနေသေး၍ ဆိုက်ကားဘေးခုံမှာ

ကျောမှီရင်း မှေးနေ၏ ။

မှတ်ကြီး တစ်ယောက် သာ ဟိုကြည့်လိုက် ဒီကြည့်လိုက်နှင့်
ခရီးသည်မျှော်နေရင်း ဆေး ပေါ့လိပ် တစ်လိပ်ကို ဖွာနေလိုက်ပါတော့သည်။ ခဏနေတော့
လူကြီး တစ်ယောက် ရောက်လာ၏ ။ ဟိုဘက် ရပ်ကွက်ထိပ် လိုက်ပို့ခိုင်း၍ သူသည်
ထိုလူကြီးကို တင်ကာ ထွက်ခဲ့လိုက်ပါတော့သည်။

*

ခ

ရီးသည်လူကြီးက လိုက်ပို့ပြီးနောက် မှတ်ကြီးက ရပ်ကွက်အနောက်ဘက်ကို
ထွက်လာခဲ့ သည်။ ဒီအချိန် အလုပ်ဆင်းချိန်ဆိုတော့ ကားမှတ်တိုင်ဘက် ခရီးသည်လေး
ဘာလေးရန်နီသည်ဟု တွေ့မိသော ကြောင့် ဖြစ်၏ ။ ကားမှတ်တိုင်နားရောက်တော့
ကွမ်းယာဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့ ရပ်ရင်း ကွမ်း ဝယ်နေလိုက်သည်။ ကွမ်းယာသည်ကလည်း
သူနဲ့သိန၍ ထွေရာလေးပါး ပြောနေလိုက်၏ ။

“ဘယ်လိုလဲ မှတ်ကြီးရဲ့ ဒီဘက်မရောက်တာတောင် ကြာပါရောလား”

“ဟုတ်တယ် ကိုစောရေ။ ဒီရက်ပိုင်း ဟိုဘက်မှာ ပဲ အလုပ် ဖြစ်နေလို့”

“ကဲ ပြော ဘယ်လောက်ဖိုးလဲ”

“ထုံးစံအတိုင်းနှစ် ရာဖိုးပေါ့”

ကွမ်းယာသည်က ကွမ်းယာ ယာသည်။ မှတ်ကြီးက သွားကြားထိုးတံ
တစ်ချောင်းယူ၍ ဟိုးထိုး ဒီထိုးလုပ်ရင်းပတ်ဝန်းကျင်ကို ခရီးသည်ရလို့ရငြား ငေးလိုက်၏ ။
ထိုအချိန်တွင် ...

“ဟာ အစ်ကိုနဲ့တွေ့တာ ဘုရားမတာပဲဗျာ လုပ်ပါဦး အစ်ကိုရယ် ကျွန်တော်တို့ကို ကယ်ပါဦး”

ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရတဲ့အသံကြောင့် မှတ်ကြီးဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ညီသုတ တို့စုံတွဲ ဖြစ်နေတာတွေ လိုက်ရ၏။

“ဟာမင်းတို့ ဘယ်လို ဖြစ်”

“နောက်မှပြော အစ်ကို အခုလောလောဆယ် လမ်းကြိုလမ်းကြားကသာ အစ်ကိုအိမ် နင်း ပေတော့”

“ဟာ မင်းတို့က အခုထိ ”

“လုပ်ပါအစ်ကိုရယ် သွားပါ မြန်မြန် မြန်မြန်”

“အေး အေး...”

မှတ်ကြီးက ဆိုက်ကားပေါ်သို့လွှားခနဲ ခုန်တက်လိုက်၏။ ညီသုတနဲ့ သူ့ကောင်မလေးက ဆိုက်ကားပေါ်ကို ရောက်နေနှင့် ကြပြီ ဖြစ်၏။

မှတ်ကြီးက ဓာတ်တိုင်တစ်တိုင်လောက်ပဲ နင်းရသေးချိန်တွင် ...

“ဟေ့ ဆိုက်ကား ရပ်၊ အခုရပ်”

အနောက်မှ လူတစ်စု၏ အသံ ကြားလိုက်ရ၏။ ထိုအချိန်ညီသုတ၏ အသံ ပေါ်လာ သည်။

“မရပ်နဲ့အစ်ကို မရပ်နဲ့ နင်း နင်း အဲဒါ ကျွန်တော် တို့ကို လိုက်ဖမ်းနေတဲ့ လူတွေ”

“အေး အေး စိတ်ချ”

မှတ်ကြီးက အရင်ကထက် အားစိုက်ကာ နင်းသည်။ နောက်က လူစုကလည်း သူတို့ ဒီအတိုင်း လိုက်နေလို့မ ဖြစ်မှန်း သိသွား၍ နီးစပ်ရာ ဆိုက်ကားနှစ် စီးကို ငှားကာ

မှတ်ကြီးတို့နောက်လိုက်လာသည်။ ထိုအချင်းအရာကို ညီသုတတွေ လိုက်ပြီးနောက်...

“အစ်ကိုမြန်မြန်နင်း မြန်မြန်နင်း ဟိုမှာ သူတို့တွေ ဆိုက်ကာနစ် စီးငှားပြီး လိုက်လာပြီ”

“ဟေ ဟုတ်လား”

အာမေဇိုတ်သံနဲ့အတူ လှည့်ကြည့်လိုက်၏ ။

သူမသိသော ဆိုက်ကားနှစ်စီးနှင့် ဆိုက်ကားပေါ်တွင် ပါလာသော လူမိုက်ရုပ်ပေါက်နေသူများကိုပါတွေ့လိုက်ရလေသည်။ မှတ်ကြီးနည်းနည်းတော့ ဖြူသွား၏ ။ အကယ်၍ ထိုလူတွေ သူတို့ကို မိလိုက်လျှင် သူပါ မချောင်ပေ။ လူတွေ ကြည့်ရတာ တကယ်လုပ်မယ့်ရုပ်တွေ နှင့် ရုပ်ရှင်တွေထဲက လူကြမ်းတွေလို မျက်မှန်အမည်ကြီးတွေက တပ်ထားသေး၏ ။

“အစ်ကို နင်းပါ အစ်ကိုရဲ့ နင်းပါ မိလို့ ကတော့ မလွယ်လူးအစ်ကို”

“ဟေ”

“မဟေနဲ့ အစ်ကို လွတ်အောင်သာနင်း”

ကောင်လေးက တဆာဆာအော်နေသည်။ ကောင်လေးပုံစံကြည့်ရတာ ထိုလူပုဂ္ဂိုလ်တော်တော် လန့်နေပုံလည်းရ၏ ။ မှတ်ကြီးခမျာ ကြောက်ပါတယ်ဆိုမှ ကောင်လေးအပြောကြောင့် ခေါင်းမွေးတွေပါ ထောင်သွား၏ ။ ထို့ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး အားအင်တွေကို စိုက်ကာ..

“စိတ်ချ ဒီနယ်တစ်ခွင်မှာ မှတ်ကြီးဆိုက်ကားကို မီအောင်နင်းနိုင်တဲ့သူ မရှိဘူး”

“စိတ်ချပါတယ် အစ်ကိုရယ်”

တစ်ကယ်လည်း မြန်ပါသည်။ ဆိုက်ကားက လှစ်လှစ်လှစ်လှစ်နေအောင် ပြေး၏ ။ ပြေးမှ ပေါ့ အသက်လုပြီး ပြေးရတဲ့လူတွေရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း အင်အားက နှစ်ဆ။

ဤသို့နှင့် လမ်းကြိုလမ်းကြားတွေ က ဖြတ်ကာ နင်းရင်း

အနောက်ဆိုက်ကားနှစ် စီးကို သူတို့ မျက်ခြေဖြတ်လိုက်နိုင်ပါတော့သည်။

အနောက်က လိုက်တဲ့လူတွေ ကတော့ ဒေါသပုန်ထရင်း သူတို့

ဆိုက်ကားသမားတွေ နှင့် ရန်တွေ ဖြစ်ကာ ကျန်ခဲ့၏ ။

“မင်းတို့ ဒီလောက်ကလေးတောင် မိအောင် မလိုက်နိုင်ဘူးလာကွ တောက်”

“ကျွန်တော် တို့လည်း နင်းတာပဲ အစ်ကိုရယ်။ အာစရိတွေ .တဲ့အတိုင်းပဲ ခူးပြုတ်
မတတ် နင်းတာပဲ။ နင်းသွားတဲ့ကောင်က လူမှ ဟုတ်ရဲ့ လားမသိဘူး”

“တောက် လက်မတင်လေးကွာ”

ထိုလူလေးယောက် ထဲမှ တစ်ယောက် က တောက်ခေါက်လိုက်သည်။

ထို့နောက်သူစီးလာသော ဆိုက်ကားသမားကိုကြည့်၍ ..

“မင်းတို့ အဲဒီ ကောင်ကို သိလား”

“ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ”

“အဲဒီ ဆိုက်ကားသမားကို ပြောတာ”

မြင်တော့ မမြင်ရဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီနယ်မှာ စုံစမ်းလိုက်ရင် ရပါတယ်”

“ဒီဘက်ကို ဒီကောင် တစ်ခါတစ်လေ ခွင်ကျော်ပြီး လာတတ်တယ် တစ်ခါတစ်ရံ
တွေ .ဖူး တယ် ဘာ ဖြစ်လို့လဲ”

နောက်ဆိုက်ကားသမား တစ်ယောက် က ဝင်ထောက်လိုက်၏ ။ ခုနက
မေးတဲ့လူက..

“ဒီကောင်ရှိတဲ့နေရာကို စုံစမ်းပေး။ အဲဒါမှ အဲဒီ စုံတွဲ ကို ဘယ်လိုလိုက်ပို့လိုက်လဲ
ဆိုတာ သိရမှာ ”

“ရပါတယ် အာစရိရဲ့ ဒါပေမဲ့”

ထိုဆိုက်ကားသမားက အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ကြည့်၏ ။ ခုနက ပြောတဲ့လူက ပြု
ပြလိုက်ကာ..

“ဖိတ်ချ ငါတို့လိုချင်တာရမယ်ဆို မင်းတို့အတွက် မနစ်နာစေရဘူး”

“အိုကေ”

ဤသို့ဖြင့် ဆိုက်ကားသမားနှင့် လူကြမ်းလေးယောက် နားလည်မှု
ရသွားလေပါတော့သည်။

*

ခူးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်၍ နားနှစ် ဖက်ကလတွေ တဝှမ်းထွက်ကာနေ၏ ။
ခုနက အသက် လ၍ ဆိုက်ကားကို နင်းကနိစ္စတစ်ခုနင်းလာသော ကြောင့် ပင်ပန်းမှု က
အခုမှ ရုပ်လုံးပေါ်လာသည်။ အောက်စီဂျင်ကို နားခေါင်းနှစ် ပေါက်က ရှူရတာ မဝတော့၍
ပါးစပ်ပါဟ၍ ရှူနေရတော့သည်။

အိမ်ရှေ့ ကွပ်ပျစ်ကလေးမှာ ပက်လက်ကလေးလှန်ပြီး ရင်အုံတစ်ခုလုံး ဖားဖိုလို
ဖြစ်နေ သော မှတ်ကြီးကို ညီသုတက ကြည့်လိုက်ကာ...

“သိပ်ပင်ပန်းသွားလားအစ်ကို”

မှတ်ကြီးက ပါးစပ်က ပြန်မပြော။ အကြည့်နဲ့သာ စကားပြော၏ ။ တကယ်လည်း
ပါးစပ်က စကားမပြောနိုင်လောက်အောင် လျှာထွက်နေသည်။

ယွန်းယွန်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက မှတ်ကြီးကိုကြည့်၍ ...

“အစ်ကိုက ဆိုက်ကားနင်း တော် တော် မြန်တာပဲနော်။ ခုံးပုံစီးရတာ ကျနေတာပဲ
ဟီးဟီး ပြီးတော့ ကျွမ်းလည်း ကျွမ်းတယ်”

“ဪ ယွန်းကလည်း အစ်ကို ဒီလောက်ကျွမ်းလို့ ကိုကိုတို့တွေ လွတ်လာကြတာပေါ့ ဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တာပေါ့ ဟုတ်တာပေါ့ ညီမတို့မှာ အစ်ကိုနဲ့ တွေ့ ရတာ တကယ်ကံကောင်းတာပဲ”

မှတ်ကြီးကမျက်စိကိုသာ မှိတ်ထားကာ အသာနားထောင်နေ၏ ။ မျက်လုံးထဲမှ ပြာဝေ ဝေ ပြာဝေဝေ ဖြစ်နေသေးတာတွေ က အခုထိ မပျောက်သေးပေ။ တော် တော် လေးကြာတော့မှ နည်း နည်းနေသာထိုင်သာ ရှိသွား၍ ၎င်းထုတ်ထိုင်လိုက်၏ ။

မှတ်ကြီး ထထိုင်လိုက်တာတွေ့ တော့ ညီသုတတို့ စုံတွဲ က လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကာ

“အဆင်ပြေလား အစ်ကို”

“အေး”

မှတ်ကြီးက လေးလေးပင်ပင်ကြီး တစ်ခွန်းတည်း ပြောချလိုက်၏ ။ ပြီးတော့မှ

“မင်းတို့ရော ဘယ်လိုလဲ”

“ပြေပါတယ် အစ်ကို။ သူတို့တွေ ဒီဘက်မလာကြသေးဘူး”

“အေး ဒါပေမဲ့ ဒီလိုလုပ်နေလို့တော့မ ဖြစ်ဘူး။ သူတို့စီးလာတဲ့ ဆိုက်ကားသမားတွေ ကိုစုံ စမ်းလိုက်ရင် ငါရှိတဲ့နေရာကို သိသွားနိုင်တယ်။ အဲဒီ တော့ မင်းတို့ ဒီကလစ်တော့”

“ဗျာ”

“ရှင်”

ညီသုတနှင့် ယွန်းယွန်းက အံ့ဩစွာ ရေရွတ်ရင်း မှတ်ကြီးကို ကြည့်သည်။ မှတ်ကြီးက သက်ပြင်းချကာ ဆက်ပြော၏ ။

“မင်းတို့အချိန်ရှိတုန်း လစ်တာကောင်းလိမ့်မယ်။ တော် ကြာ သူတို့တွေ ရောက်လာရင် အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်မယ်”

“ဟာ အဲဒီ လိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့အစ်ကိုရယ် ကျွန်တော် တို့ ဒီကထွက်သွားမှ ပိုဆိုးကုန်မှာ ပေါ့ သူတို့က ဒီနားပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိနေကြတာ။”

မှတ်ကြီးက ညီသုတ စကားဆုံးတော့ မျက်မှောင့်ကြဲတိစ္ဆာ ကြည့်ရင်း..

“ဒီနားပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်အစ်ကို ဒီနေ့ ကျွန်တော် တို့နောက်လိုက်လာတာ တစ်ဖွဲ့ပဲရှိသေးတယ်။ နောက်ထပ် နှစ် ဖွဲ့ကျန်သေးတယ်။”

“ဟေ”

မှတ်ကြီးပါးစပ်က အာမေဋိတ်သံလွှတ်ခနဲ ထွက်သွား၏ ။ ပြီးတော့ စိုရိမ်တကြီးလေသံနှင့် ..

“မင်း မင်းတို့နှစ် ယောက် ခိုးပြေးလာကြတာရော ဟုတ်ရဲ့ လား”

“ဘာ ဖြစ်လို့လဲအစ်ကို”

“ဒု ဒုစရိုက်မှု တစ်ခုခုများ ကျူး လွန်ပြီး ထွက်ပြေးလာကြတာလားကွာ”

“ဟာအစ်ကိုကလည်း ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ လျှောက်တွေ နေပြန်ပြီ။ ကျွန်တော် တို့သာ ဒုစရိုက်မှု နဲ့ ထွက်ပြေးလာရင်ကျွန်တော် တို့နှစ် ယောက် နောက်ကိုရဲတွေ လိုက်လာမှာ ပေါ့ အခုဟာ က ရိုးရိုးလူတွေ လိုက်နေတဲ့ဟာကို”

မှတ်ကြီးက ထိုတော့မှ မသိမသာ သက်ပြင်းချိမ့်သည်။ ညီသုတပြောသလိုဆိုရင် ဒုစရိုက်မှု မဟုတ်တာတွေ သေချာသွား၏ ။ ဒုစရိုက်မှု သာဆိုလျှင် သူ့ဆီကို ယခုအချိန် သက်ဆိုင်ရာက ရဲတွေ ရောက်နေလောက်ပြီ။ အခုဟာက သူတို့ပြောသလို သွေးရိုးသားရိုး ခိုးပြေးလာတာ ဖြစ်မည် ဟု တွေး လိုက်၏ ။

သို့သော် သူ မရှင်းတာတစ်ခုရှိသည်။ ဘာကြောင့် ဒီလောက် သဲကြီးမဲကြီး
လိုက်နေရသလဲ လို့ဆိုတာကိုပဲ ဖြစ်၏ ။

“အစ်ကို ကျွန်တော် တို့အကြောင်းကို သိချင်နေတယ်မလား

မှတ်ကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့...”

“ဒါဆို အိမ်ထဲသွားရအောင် အစ်ကို၊ အပြင်မှာ ဆို ဟိုလူတွေ ကျွန်တော် တို့ကို
မြင်သွားနိုင် တယ်။ အိမ်ထဲရောက်တော့ အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပြတာပေါ့ အစ်ကိုရယ်”

မှတ်ကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှထ၍ အိမ်ထဲသို့
ဝင်ခဲ့လိုက်ပါ တော့၏ ။

ဟိုလူတွေ သာ ဒီအချိန်သူ့အိမ်ထဲ အတင်းအဓမ္မလာလျှင် ပိုက်နင်ကျူး လွန်မှု နဲ့
တရားစွဲ ပစ်မည် ဟု သူက တွေးထားလိုက်ပါ၏ ။

*